

Zijn kijkers en windvang hielden me gevangen

Jonge aanplant van bosplantsoen op kaalslag met overstaanders, vergeelde grassen, uitlopende boomstronken, enkele struiken van krent en sporkehout, hier en daar een pluk roestrode ridderzuring. Dat was het perceel van circa 1 hectare waarop ik deze dag mijn hoop gevestigd had. Ik was er al vroeg in de middag om nog even vast te stellen dat er verse krab- en veegsporen waren.

Ik had een ronde in gedachten langs enkele vaste hoogzitten die een lokplaats konden bieden voor de rode bok in bronstijd. De eerste wist ik zou weinig uithalen, maar je weet nooit.

Mijn jachtheer immers, had enkele dagen geleden zo'n voortreffelijke overture op zijn reeblatter ten beste gegeven dat de plaatsbok, een forse zesender, zich presenteerde. Terwijl hij om de aanwezi-

ge waterplas trok, bood hij een voortdurende kans. Deze werd echter niet benut en de bok gespaard. Gevolg was, dat die zijn ronde pas eindigde, toen hij achter het hoogwelgezetten geweer

verwaaiing kreeg en blaffend protesteerde tegen diens inbreuk op zijn leefgebied. Deze bok had zijn les geleerd en zou zich vast niet meer laten zien.

Op nog enkele andere vaste plekken had ik ook geen succes. Wel gaven die me gelegenheid de belangrijkste lessen van Klaus Demmel te repeteren: oefenen, oefenen, oefenen; je inleven in het gedrag van het ree en met name de bok; de lokjacht uitvoeren met voorzichtigheid en geduld. Die aanbevelingen spraken me daarom zo aan, omdat ze overeenkwamen met eigen ervaringen. Vooral tijdens de bronst, als de bok zich niet of nauwelijks spontaan laat zien, moet je je in zijn gedrag verplaatsen. Dat begint met grondige verkenning van zijn leefgebied. Zijn prenten, veeg- en krabplaatsen verraden hem en zijn territorium.

Het vinden van een geschikte lokplaats, zo mogelijk met bruikbare plek voor een

hoogzit is dan niet altijd eenvoudig en soms niet mogelijk. In het laatste geval moet de zomerbok bersend worden gezocht en gelokt. Dat is de meest spannende, maar ook moeilijkste manier.

Terwijl ik die middag mijn gang vervolgde, deze telkens onderbrekend voor een verblijf van een uurtje waar ik mijn fiepfluitje ten gehore bracht, naderde ik het perceel waarvoor ik mijn plan klaar had.

Zag ik toch iets tussen die oren? Of was de wens vader van de gedachte?

Beste schootsveld

Na een korte pauze voor een slok water en een boterham, controleerde ik de windrichting en koos de hoogste zijde van het perceel, dat het beste schootsveld bood. Op een dertig meter stonden een gespaarde eik met daarvoor een berkenstruik, die zouden enige steun en dekking bieden. Alleen met mijn buks ging ik voetje voor voetje te veld.

De bok moest thuis zijn. Ik nam alle tijd om me schuin staande achter de overstaander te installeren, de buks gereed tegen de boom, de lokfluit in de hand. Doodstil was het, etenstijd immers. Terwijl ik de vroege avondzon op mijn rug voelde, zochten mijn ogen het landschap af. Van een liggend ree zag je vaak het gehoor bewegen, nu niet. Langzaam verstreken de minuten. Ik moest immers één worden met mijn omgeving, niet opvallen. Ontspannen, maar alle zintuigen wakker. Waar wachtte ik op? Ik wist wat er gebeuren moest, maar zou het ook gebeuren? Ik glimlachte om wat ik deed, mijn eigen spanning opbouwen. Het zou toch weer anders zijn, dan ik probeerde te voorzien.

Eerste tonen

Vooruit dan maar. De eerste tonen van de reeblatter klonken. Niet slecht vond ik. Het duurde niet lang. Vlak voor me,

40 meter misschien, rees uit de dekking een reehoofd, een hals en een voorborst. Een geit, drong tot me door, voor ik het dacht. Vaker dan een bok reageert een geit op mijn lokroep. De juiste toon heb ik nog niet te pakken, denk ik.

Aarzelend kwam het ree in de benen, recht op het doel af, slechts een weinig laverend om een enkele struik of stronk. Zag ik toch iets tussen die oren?

Of was de wens vader van de gedachte? Mijn ogen begonnen te tranen van het turen. Even deed het ree een stap opzij. Mijn ogen knipperden, toen ik met zekerheid het penseel zag: bok. Ik slikte mijn hart terug op zijn plaats. Akelig voorzichtig tastte ik naar de buks, in één vloeiende beweging was die geschouderd. Zag dat bokje dan niks? Waarom sprong hij niet af? Zijn kijkers en windvang hielden me gevangen, terwijl hij recht op me af kwam. In en om de bukskijker zag ik één bruin vlak, zo nabij was hij. Scherp stellen kon niet meer. Gelukkig had ik geoefend met beide ogen geopend te zoeken en te richten. Ook mijn gehoor concentreerde zich op zijn ribkorf. Zijn laatste hartslag viel samen met de dreun van het schot. Bokje stierf en ik ontspande spieren, zenuwen en zintuigen. Wat een belevenis. Nauwelijks vier meter voor me ligt de jaarling, met op zijn voorhoofd twee witte puntjes in zijn beharing.

Het dier bleek gezond en woog ontweid 15 kg. De reden voor het afschot was schade aan jonge aanplant en beperking van de populatie-omvang. Mij achtervolgt alleen de vraag: wat kan de reden zijn voor het nauwelijks opzetten van een gewei bij een jonge gezonde bok in puike conditie? En mogelijk nog belangrijker: zou hij volgend jaar misschien niet een fraai zesendergewei hebben opgezet? ■

